

Sygn. akt V KO [...]

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

w sprawie **H. Ł.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 17 marca 2016 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO [...],

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO [...], Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego H. Ł. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z 6 listopada 2014 r., sygn. II AKa [...], zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w S. z 4 lipca 2014 r., sygn. III K [...]. Podstawą odmowy przyjęcia była oczywista bezzasadność wniosku, wynikająca z niewskazania we wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozważane jako podstawy wznowienia.

Na wskazane postanowienie zażalił się skazany, jednak nie zawarł w zażaleniu argumentów dotyczących poprawności zaskarżonego postanowienia,

lecz skupił się na powtórzeniu i rozwinięciu argumentacji zawartej we wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Ta oczywista bezzasadność wniosku występuje w szczególności wtedy, gdy we wniosku wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie (postanowienie SN z 25 września 2015 r., II KO [...]).

Sąd Najwyższy w składzie wydającym zaskarżone postanowienie trafnie przyjął, że tak właśnie było w przedmiotowej sprawie. Ani w treści wniosku, ani w zażaleniu skazanego, nie wskazano żadnych okoliczności, które mogłyby być choćby hipotetycznie rozważane jako podstawy wznowienia postępowania określone w art. 540-540b i art. 542 § 3 k.p.k. Taką podstawą nie mogą być w szczególności trudności w porozumieniu się z obrońcą z urzędu, czy też przekonanie o nienależytym wywiązywaniu się przez niego z obowiązków. Podstawą taką nie może być również przekonanie o kłamliwości zeznań świadków, o niezasadnym zaniechaniu przeprowadzenia pewnych dowodów, czy też o wystąpieniu uchybień przy ich przeprowadzaniu. Także fakt zaproszenia przez orzekającego w sprawie sędziego do sali rozpraw prokuratora i biegłego na rozmowę przed rozpoczęciem rozprawy nie jest podstawą do wznowienia postępowania. Wznowienie postępowania nastąpić może jedynie na podstawie ściśle określonych w ustawie podstaw wymienionych powyżej. Skoro argumentacja skarżącego nie dotyczyła żadnej z nich, Sąd Najwyższy w składzie jednoosobowym trafnie zastosował przepis art. 545 § 3 k.p.k. i odmówił przyjęcia wniosku skazanego.

Wobec powyższego orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

l.n